

Kære medlem af sundhedsudvalget, formand Preben Rudiengaard, næstformand Pia Christmas-Møller, Louise Schack Elholm, Birgitte Josefsen, Sophie Løhde, Anne-Mette Winther Christiansen, Liselott Blixt, Karin Nødgaard, Vivi Kier, Jens Peter Vernersen, Flemming Møller Mortensen, Karen J. Klint, Lene Hansen, Karl H. Bornhøft, Kamal Qureshi, Lone Dybkjær, Per Clausen, Flemming Damgaard Larsen, Karen Ellemann, René Christensen, Anita Christensen, Helle Sjelle, Anders Samuelsen, Lone Møller, Sophie Hæstorp Andersen, Jonas Dahl, Anne Baastrup, Bente Dahl, Lise von Seelen.

Kære medlem af uddannelsesudvalget, Formand Charlotte Dyremose, Næstformand Martin Henriksen, Sophie Løhde, Britta Schall Holberg, Rikke Hvilshøj, Anne-Mette Winther Christiansen, Troels Christensen, Marlene Harpsøe, Malou Aamund, Christine Antorini, Carsten Hansen, Kim Mortensen, Julie Rademacher, Pernille Vigsø Bagge, Nanna Westerby, Marianne Jelved, Johanne Schmidt-Nielsen, Per Bisgaard, Peter Juel Jensen, Søren Krarup, Karin Nødgaard, Vivi Kier, Karen Ellemann, Bjarne Laustsen, Kirsten Brosbøl, Pernille Frahm, Morten Østergaard, Leif Lahn Jensen.

Kære Minister for sundhed og forebyggelse Jakob Axel Nielsen.

Kære Velfærdsminister og minister for ligestilling Karen Jespersen.

Kære finansminister Lars Løkke Rasmussen.

Kære beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen.

Kære statsminister Anders Fogh Rasmussen.

Jeg skriver til jer med tanker og overvejelser omkring konflikten i sundhedssektoren. Jeg er sygeplejerske og har været det siden 1987. Jeg har været ansat i mange år indenfor inden for det offentlige sygehusvæsen, hvor jeg har arbejdet primært med kræftsyge patienter og med patienter i dialyse, samt ansat i primær sektoren. Jeg er med andre ord en gammel erfaren rotte i faget. I dag arbejder jeg med diabetes patienter, kroniske patienter og en hastigt voksende patientgruppe i vores sundhedsvæsen.

Sygeplejerskerne og sundhedskartellet's øvrige medlemmer har for nuværende været i strejke i 5 uger med krav om 15 % mere i løn og med krav om, at der nedsættes en ligelønskommission med midler til at rette op på den skævhed kommissionen måtte finde frem til.

Jeg og mine kolleger strejker også for sundhedsvæsenet i fremtiden, fordi vi over en bred kam er dybt bekymret for den drejning sundhedsvæsenet tager i øjeblikket, dybt bekymret over at være i et fag, hvor antallet af hænder bliver færre og færre, og hvor antallet af sygeplejersker, der bliver uddannet bliver færre og færre.

Under hele strejken, som jeg og mine kolleger dagligt har deltaget aktivt i, har jeg undret mig over hvor I politikere, som til daglig beskæftiger jer med sundhedssektoren, med uddannelse og med økonomi, har været henne i debatten. Og min undren vokser og vokser. Hvorfor er I så tavse? Hvorfor fylder alt muligt andet så meget; tørklæder, bilag, og statsministerens fremtidsplaner, er det alt sammen vigtigere end store grupper i konflikt for et bedre sundhedsvæsen?

Stort set det eneste, som det har været muligt at få ud af hovedparten af jer politikere er, at I ikke vil blande jer i konflikten og at arbejdsmarkedets parter selv skal løse problemet. Jamen det er jo ikke muligt, for det er ikke to parter, der sidder og forhandler overenskomst! Der er en tavs tredje part i disse forhandlinger, nemlig regeringen og folketinget, og det er her loftet for lønstigningerne er sat. Det er at stikke arbejdsmarkedets parter blå i øjnene og det er at vise den danske befolkning et billede, der ikke er sandt, når I lægger op til at konflikten kan løses af arbejdsmarkedets parter. Omstændighederne omkring overenskomstforhandlinger trænger til nytænkning.

Danmark ligger på en 39. plads ifølge World Economic Forum, når det gælder ligeløn og vi er overgået af lande vi normalt aldrig ellers sammenligner os med. Er det tilfredsstillende? Er det sådanne aspekter, som skaffer os et sundhedsvæsen i verdensklasse?

12,8 % i lønstigning, historisk høje eller ej, rykker ikke ved ligelønsproblematikken, når alle får samme lønstigning. Ifølge flere arbejdsmarkedsforskere svarer 12,8 % til den lønstigning der forventes i det private. Med en inflation på 3,1 % årligt, så er lønstigningen kun marginalt over inflationen. Og tager jeg stigningen på fødevarer på gennemsnitlig 3,1 % med og transportstigninger på 4,1 %, så nærmer det sig en underskudsforretning.

Jeg forstår ikke, at I som politikere ikke har grebet konflikten som en oplagt chance til at sætte en debat i gang om vores sundhedsvæsen nu og i fremtiden.
Der burde være en blomstrende værdidebat om alle de aspekter indenfor sundhedsvæsenet, som hindrer, at vi har et sundhedsvæsen i verdensklasse.
Der burde være en debat om hvorvidt der i en tid, hvor der er voksende mangel på hænder i sundhedssektoren er overskud til at udbygge en privat sundhedssektor.
Der burde være en debat om hvordan vi rekrutterer unge mennesker til sundhedssektoren.
Der burde være en debat om hvordan vi fastholder den kapacitet der allerede er i sundhedssektoren.
Der burde være en debat om sundhedsforsikringer og deres begrænsede anvendelses muligheder.
Der burde være en debat om rimeligheden i at sammenligne et offentligt og et privat sundhedsvæsen, når de to væsner langt fra yder det samme; ex. uddannelse af personale, arten af patientkategorier der behandles mv.
Listen kunne fortsættes, der er alenlange aspekter, der trænger til at blive debatteret og lovgivet om.

Borgere i Danmark uden særlig viden indenfor dette område tror jo, at det er muligt at vælge alle behandlinger både i det offentlige og i det private sundhedsvæsen. Sådan er virkeligheden bare ikke. Hvis jeg får en diskusprolaps og ellers er sund og rask så kan jeg uden tvivl med fordel henvende mig i det private med min forsikring i hånden og få behandling her og nu. Men hvis jeg får hjerte problemer eller andet der kræver 112, så kan jeg altså ikke ligge i ambulancen med mit hjertestop og vifte med min sundhedsforsikring og kræve indlæggelse på privathospital. Og helt galt bliver det da for min private sundhedsforsikring hvis jeg får en kronisk sygdom, cancer, eller andet som private hospitalerne ikke ønsker at tage sig af, for slet ikke at tale om hvis jeg allerede har en kronisk sygdom, for så kommer jeg aldrig til at holde denne forsikring i min hånd. Der er kun det offentlige sundhedsvæsen til at tage sig af de kroniske syge patienter og til at tage sig af den kompliceret syge patient. Jeg forventer, som borger i dette land, at få en faglig professionel behandling på topplan i det offentlige sundhedsvæsen og som sygeplejerske i det offentlige sundhedsvæsen ønsker jeg at kunne give denne top professionelle pleje og behandling.

I alle mine år som sygeplejerske er der to ting, der i stigende grad har været med til at påvirke min stolthed for mit fag og min arbejdsglæde. Det er som nummer et min løn og som nummer to den måde jeg bliver behandlet på af mine fjerne arbejdsgivere i regioner, kommuner og i folketinget. Jeg føler mig latterliggjort, når jeg ved, at jeg efter otte år som sygeplejerske aldrig mere stiger i løn i mit arbejdsliv, som vel kommer tæt på de 40 år. Jeg mener det er en nedvurdering af den enorme værdi, der ligger i 'at være en gammel rotte i faget', og det er et dårligt signal at sende til de unge mennesker, der overvejer dette fag, at de kun er værdige til lønstigninger de første 8 år.

Der udover er jeg træt helt ind i min sjæl af, at de mennesker der er mine fjerne arbejdsgivere behandler mig som jeg er en middelmådig, halvdoven, krævende sygeplejerske der bare vil drikke kaffe og holde frokost på samfundets regning. Det er så nedvurderende at høre de fjerne arbejdsgivere omtale mig og mine kolleger på den måde. Det er vanvittig dårlig ledelsesstil at behandle ens medarbejdere på den måde! Debatten i befolkningen, godt hjulpet på vej af chefforhandler Bent Hansen, drejer sig alt for meget om den fejlagtige opfattelse af vi skulle have betalt frokostpause, at vi alle sammen er på deltid og at vi er ufleksible. Bent Hansen melder sågar offentligt ud, at hvis vi undlod at afspadsere, så ville der ikke være noget problem og han appellerer til vores velvilje om at tage mere overarbejde. Virkeligheden viser via kompetente undersøgelser at langt de fleste sygeplejersker aldrig holder 29 minutters frokostpause, og at vi er i gang med andre ting, som telefoner, klokker, andre samarbejdspartnere, pårørende osv, mens vi spiser. Jeg har været ansat på afdelinger, hvor der ikke var mulighed for at forlade afdelingen til frokost og været ansat på plejehjem, hvor der ikke engang var et personalerum at spise frokost i. Under sådanne omstændigheder finder jeg det uanstændigt at chefforhandleren kommer med et udspil om at vi skal til at betale vores frokostpause selv. Så må man også kunne forlade arbejdet fuldstændigt i 30 minutter.

Virkeligheden er også, at mange arbejdsgivere ønsker at ansætte os på 30 eller 32 timer, fordi det giver flere hænder til at få vagtplanen til at gå op, ud over at der selvfølgelig er sygeplejersker, der af private grunde ønsker nedsat tid, og det er vist en rettighed vi alle har.

Når det gælder afspadsring, så er virkeligheden den, at det kræver overarbejde at kunne afspadsere. Overarbejde har 70 % af alle sygeplejersker hver dag! Hvor meget mere overarbejde skal vi yde?

Fleksibilitet er en vidunderlig størrelse at bringe på banen i en overenskomstforhandling. Jeg synes vi er meget fleksible i og med at vi ikke kender vores vagtplan før 5 uger før den træder i kraft og arbejdsgiveren kan ændre på vores arbejdstid med 24 timers varsel. Hvor meget mere fleksibilitet skal vi yde? Under hele denne konflikt har der fra sygeplejerskernes fjerne arbejdsgivere stort set ikke lydt et eneste anerkendende ord for vores professionelle top faglige arbejde, og det er helt klart så negativ en faktor for mig, at jeg kunne være en af de sygeplejersker, der kaster håndklædet i ringen og erkender, at det simpelthen ikke er det værd.

Hvordan har I som politikere kunnet sidde og se på, at grupper af mennesker, der for mange af jer repræsenterer jeres kernevælgere, bliver svinet til på den måde i det offentlige rum?

Jeg har altid været ansat i det offentlige sundhedsvæsen fordi jeg har en helt fundamental tro på, at sundhedsvæsenet skal være frit og tilgængeligt for alle borgere, og en helt fundamental tro på, at jeg som sygeplejerske skal prioritere min sundheds- og sygepleje ud fra patientens behov for pleje og omsorg og ikke ud fra om patienten står med en privat sundhedsforsikring i hånden, social status eller andre kriterier, der ikke direkte har noget med patientens behov at gøre. Jeg har et fundamentalt håb for, at jeg kan få lov til at fortsætte med at være sygeplejerske på denne måde.

Men det kræver, at I politikere træder i karakter og bringer sundhedsvæsenet i fremtiden på dagsordenen med debatter og lovforslag.

I mellemtiden vil jeg fortsætte min strejke, hvor jeg og mine kolleger dagligt gør opmærksom på det der kunne kaldes sundhedsvæsenets skæbnetime, fordi det har vist sig, at ingen andre end os selv kæmper kampen for et professionelt offentligt sundhedsvæsen for både patienter og ansatte.

Når strejken er slut vil jeg fortsætte med at være top professionel sygeplejerske 37 timer om ugen, forhåbentlig med større anerkendelse fra mine fjerne arbejdsgivere, 15 % mere i løn og nedsættelsen af en ligelønskommission.

Venlig hilsen
Marianne Baun
Ørbækgårds Alle 826
2970 Hørsholm
mariannebaun@mail.tele.dk